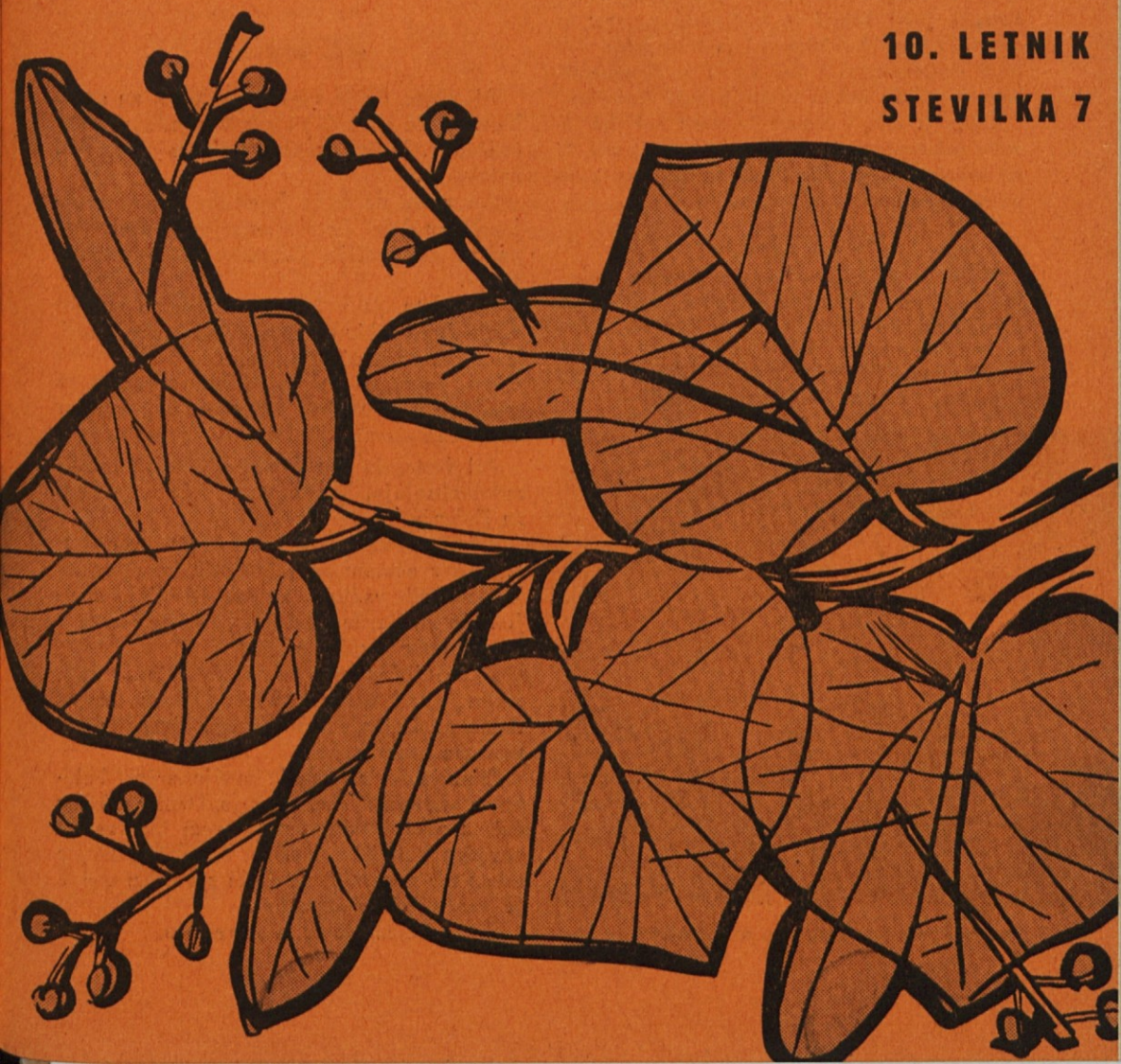

NAŠALUČ

10. LETNIK
STEVILKA 7

„Tonček iz Potoka“

NA FRANCOSKEM KNJIZNEM TRGU

Nedavno se je oglasil v našem uredništvu č. g. Kolednik, slavni prevajalec slovenskih del na razne jezike, in nas presenetil s svojo novo knjigo v francoščini. Preko založbe „Apostolat de presse“ je odprl vrata v svet povestni knjigi p. Bazilija Valentina „Tonček iz Potoka“.

S presenečenjem smo jo vzeli v roke. Ima 252 strani in jo krasi krasen ovitek, na katerem je narisana v več barvah fantiček v slovenski narodni noši, kako se vzpenja po bregu med gorami.

Knjigi je naslov „Le petit TONČEK du POTOK“. Krasi jo kar 33 fotografij, ki vsakemu, ki vzame knjigo v roke, na hitro povedo nekaj o Sloveniji. To je res knjiga, ki jo bodo rojaki po Franciji, južni Belgiji in v Kanadi z veseljem spravili v svojo knjižnico. Saj jo bodo lahko dali čitati drugorodcem in jim na ta način pokazali, kako se pri nas živi in kakšna je naša domovina.

Knjiga je izšla v Kanadi in stane 2.50 dol. Jo toplo priporočamo in radi posredujemo vsem, ki se zanimajo zanjo. Čestitamo prireditelju k lepemu uspehu.

POIZVEDBA

Kdor ve za naslov rojaka Ernesta Šuler, ki je bil pred 10 leti v Derby v Angliji, ga prosim za dobroto, da mi ga sporoči z dopisnico na naslov: Willy Terbutz, 19 Uppingham Crescent, West Bridgford, Nottingham, England. Najlepša hvala!

Slovenski otroci v Parizu so se preoblekli za ples.

REŠITEV UGANK

iz jubilejne številke:

Križanka. — Vodoravno: 1 top, 4 mat, 7 ovo, 8 kot, 9 Ana, 10 jat, 11 ris, 14 boj, 17 iti, 18 mir, 19 oko, 20 roj. — Navpično: 1 tok, 2 ovo, 3 pot, 4 maj, 5 Ana, 6 tat, 11 Rim, 12 iti, 13 sir, 14 bor, 15 oko, 16 joj.

Posetnice. — Cvetličarka, prodajalka, natakarica, zobozdravnica.

Tajno diplomatsko sporočilo. — Alžir ni Tunis.

Dopolnilnica. — Slovenija (Slomšek, Ljubelj, Oselica, vrtnica, England, natak, Italija, jastreb, alkohol).

Ali veste?

Ali veste, da je vsak peti človek na svetu Kitajec? In od njih ni niti štiri milijone katoličanov. In še ta mala čreda umira v grozi katakomb.

Ali veste, da se je Japonska odprla misijonarskemu delu? In misijonarjev je vseh skupaj za eno škofijo, Japoncev pa je 80 milijonov.

Ali veste, da v Indijo ne morejo misijonarji duhovniki, lahko pa laiki: profesorji, inženirji, zdravniki? In teh ni.

Ali veste, da mi katoličani zberemo za misijone v enem letu komaj toliko, kolikor stane ena atomska bomba?

Ali veste, da nas Japonci, Kitajci, muslimani obsojajo, ker nimamo požrtvovalnosti za širjenje evangelija?

Ali veste, da se nam drugoverci posmehujejo, ker obstanemo pri centih in znamkah in pobožnih vzdihih, ko oni žrtvujejo milijone in milijarde za najmodernejšo napravo in ustanove v misijonih?

Današnji čas terja od nas katoličanov apostolov, ljudi osebnih žrtev. Dokler teh ne damo za širjenje krščanskega življenja, ne moremo mirno spat.

Župnija, ki ne vzgaja misijonarjev, boleha za »katoliško« sebičnostjo. Družina, ki ne čuti z misijonskim poslanstvom Cerkve, ni zavedna katoliška družina. Katoličan, ki gre mimo teh vprašanj, ne da bi z očesom trenil, je »katoliški« materialist.

Žgoče besede so to, a so resnica.

September 1961

Zgodovinsko ozadje luteranstva

31. oktober 1517 bo ostal vedno zapisan kot eden najusodnejših datumov v zgodovini krščanstva. Tega dne je avguštinski menih Martin Luther pribil svojih proslulih „95 točk“ na vrata cerkve v Wittenbergu v Nemčiji ter s tem postavil datum ustanovitve luteranstva in protestantizma sploh.

Toda luteranstvo se ni kar na lepem začelo s tem Lutrovim dejanjem. Kajti že davno, preden je bil rojen Luther, začetnik protestantske reformacije oziroma verske revolucije, so se pričeli pojavljati nevarni znaki bodočega viharja.

Naštejmo nekatere glavne vzroke protestantizma! Pojavili so se na vseh področjih življenja: na verskem, gospodarskem, družabnem, kulturnem, političnem i. t. d. Nekateri so bolj splošni, drugi pa bolj neposredni.

Bolj oddaljeni vzroki protestantizma so: 1. Slabost po izvornem grehu ranjene človeške narave ter naveličanje starega, združeno z željo po novotarijah in po neodvisnosti. — 2. Oslabljenje moralne avtoritete Cerkve v svetlih in duhovnih zadevah. — 3. Tako zvano „avinjonsko pregnanstvo“ (leta 1305—1378). Papeži so zaradi političnih razmer tedanjega ča-

Košček domovine v tujini

»Naša luč« redno poroča o živahni družabni in prosvetni delavnosti slovenskih izseljencev.

Če pomislimo, da je te vrste delovanje slovenskega človeka na tujem MERILO NAŠE ŽIVLJENJSKE MOČI v narodnem, prosvetnem in idejnem smislu, bomo razumeli izredno važnost naših prireditev.

Potrebno jim je posvetiti več pozornosti.

+

Živimo na tujem. Nekateri že dolga desetletja. Privadili smo se na novi svet in njegove razmere. Toda vendar nam nekaj manjka. Nečesa pogrešamo. Vse se nam zdi tako pusto, hladno in enolično.

Nehoté nam misli uhajajo domov, kjer smo v trdem delu in izredno skromnih razmerah preživljali mladost.

Ako pa stvar dobro premislimo, spoznamo, da smo tedaj kljub revščini bili bogati, bogatejši kot bogataši narodov, med katerimi sedaj živimo.

Trdoto naše mladosti so lajšali slikoviti letni časi, krasna narava, topla domačnost, narodni in cerkveni običaji, ki jih je vedno spremljala naša pesem.

Bilo je lepo, pravimo.

Poslanstvo naših prireditev, naših slovenskih večerov je: to poezijo slovenske vasi prenesti v tuji svet in z njo tolažiti ter razveseljovati slovenske izseljence. Slovenska prireditev na tujem bi ne zaslužila imena »slovenska«, ako nam ne bi **PRIČARALA VSAJ KOŠČKA DOMOVINE.**

+

Cilj naših družabnih večerov pa ne sme biti samo razvedritev in utešitev domotožja, marveč moramo prijetno združiti s koristnim. Naše prireditve imajo namreč tudi **VZGOJNO POSLANSTVO.** Vzgajati nas morajo kulturno, narodno, нравno in versko. Ob slovenskih prireditvah moramo rasti, rasti kot Slovenci, rasti kot kristjani in kot ljudje.

Na žalost moramo priznati, da je mnogo naših prireditev v tej točki na zelo nizki stopnji. Preradi se zadovoljujemo s plehkimi burkami in mislimo, da smo že izpolnili svoje poslanstvo, če se nam je posrečilo v občinstvu zbuditi nekaj dobre volje. Ostajamo pri zastarelih burkah, ker so pač najlaže uprizorljive in ker domnevamo, da naši ljudje za kaj resnejšega nimajo več smisla.

A se motimo.

V nekem kraju v zapadni Evropi naši izseljenci niso

nobeni burki prisluhnili s takim zanimanjem kot resni Finžgarjevi drami »Razvalina življenja«.

Upoštevati moramo, da samo v narodno, kulturno in idejno zdravih delih odseva duhovno bogastvo naše resnične domovine; tiste domovine, ki jo še vedno zvesto nosimo v svojem srcu.

Ako naša kulturna društva hočejo ostati res kulturna, se morajo z vsemi silami prizadevati za to, da se zboljša kakovost naših prireditev.

+

Jasno pa je, da je o tej zadevi lažje govoriti kot pa nekaj uresničiti. Tu se torej skriva vrsta težav.

Da je kulturna in idejna vrednost mnogih naših prireditev tako nizka, niso toliko krivi naši društveni delavci kot okoliščine, v katerih živimo.

Naši vrli društveniki bi potrebovali pomoč, a so osamljeni. V tujem okolju se počutijo kot osamel vojak na bojišču. Naj se vojak bori še s tako vnemo, bodo vsi njegovi naporji obsojeni na neuspeh, ako je zgubil stike z zaledjem, od koder naj bi prišla pomoč.

Tako tudi moči naših društvenikov niso zadostne. Nima jo namreč dovolj časa ne leposlovnega materiala (snovi) in često tudi ne sposobnosti, da bi sami snovali tvarino za svoje prireditve.

Potrebujejo torej zaledja.

+

Naravno zaledje za naše borce v izseljeni Sloveniji je Slovenija. Od tam bi morale prihajati igre, pesmi, deklamacije in drugi pripomočki za naše nastope.

Toda Slovenija nam v današnjih razmerah žal ne more pomagati. Slovenija ni svobodna. Slovenija, ki je najdražja misel našega srca, mora molčati in nam zato ne more nuditi tega, kar bi v rednih razmerah od nje pričakovali. Kot naravno zaledje naše delavnosti v tujini nam Slovenija danes nič ne pomeni.

+

Kaj tedaj?

Ali naj še naprej životarimo osamljeni in delamo, kakor pač znamo, dokler ne bo naše društveno delo zaradi kulturne, narodne in idejne slabokrvnosti popolnoma zamrlo?

To se ne sme zgoditi!

Ako smo zgubili svoje naravno zaledje v domovini, moramo mi sami tu v tujini ostvariti NADOMESTNO ZALEDJE svoje delavnosti na omenjenih področjih.

Osnovati moramo NEMUDOMA neko središče, ki bi zbiral, odbiralo in ustvarjalo dela, ki bodo mogla med nami ponavzočiti, ustvariti košček domovine.

sa takrat živeli v mestu Avignon na Francoskem in bili v veliki meri odvisni od milosti francoskih kraljev. Notranja moč papeštva je slabela in zunanji ugled trpel. — 4. „Veliki zapadni razkol“ (1378-1417), ki se je razvil iz „avinjonskega pregnanstva“. To je bila najbolj kritična doba v vsej zgodovini Cerkve: nevarnost ji je grozila od znotraj. Poleg pravega papeža je namreč vladal še proti-papež, nekaj časa celo dva. Ljudje niso vedeli, pri čem so. Ves krščanski svet je bil razklan na dva dela in včasih celo na tri. Kako je Cerkev in cerkvena edinost trpela, si lahko mislimo. A peklenska vrata je tudi to pot niso premagala. — 5. Kuga ali „črna smrt“, ki je zlasti v letih 1348-1350 pobrala po nekaterih deželah do polovice prebivalstva, razredčila vrste duhovščine in povečala splošno zmedo.

Bolj neposredni vzroki protestantizma pa so sledeči: 1. Širjenje nacionalizma: posamezni narodi so zahtevali neodvisnost od papeštva in od drugih narodov. Zato se je enotnost krščanskega sveta vedno bolj rušila. — 2. Veliko število slabih duhovnikov. — 3. Duhovščina ni polagala dovolj pažnje na dejstvo, da je papeštvo temelj Cerkve. — 4. Zmeda zaradi zapletenosti duhovščine v svetne zadeve. — 5. Renesanca: t. j. ponovno odkritje in povečevanje poganske znanosti in umetnosti starega veka, in poganjek renesance: humanizem. Ta je postavil človeka kot takega v središče zanimanja, to je na mesto, ki bi po pravilih zdrave pameti moralo pripadati Bogu. Istočasno s tem je počasi, pa gotovo rastlo tudi omalovaževanje in preziranje pridobitev in ustanov krščan-

skega srednjega veka. — 6. „Pradedje“ protestantizma: na verskem področju angleški krivoverec Wiclif in češki krivoverec Hus (proti koncu 14. stoletja); na modroslovnem področju angleški frančiškan William Occam (14. stoletje); na političnem področju francoski kralj Filip IV. (s priimkom „Lepi“; kraljeval 1285-1314). Njihove rušilne ideje so se vedno bolj širile med učenimi in preprostimi, med mogočniki in podložniki.

Pričela se je doba pretiranega *subjektivizma*: vsak naj bi bil v vsem sebi najvišja avtoriteta. Na verskem področju to dejansko pomeni: vsak sam sebi papež. Zgodovina nas uči, kam pripeljejo take razkrajajoče zmote.

Smodnik je bil torej pripravljen v več kot zadostnih količinah. Manjkalo je samo še Martina Luthra, da je končno prižgal vžigalico in kmalu je bila vsa Evropa v zraku. S pomočjo krajevnih oblastnikov, pohlepnih po moči in cerkvenem premoženju, je luteranstvo v teku 16. stoletja prevladalo v mnogih evropskih deželah. Pojavile so se tudi ena za drugo slične protestantske sekte, več ali manj po vzorcu in pod vplivom luteranstva, se širile in nadalje drobile v teku stoletij v nove sekte.

Katoliška Cerkev pa je kljub vsemu srečno izvedla pravo in potrebno reformacijo (prenovitev), ki se je bila pričela že pred protestantsko „revolucijo“ neodvisno od nje. V Cerkvi ni bilo verskih zmot, a bilo je vse preveč zlorab v pogledu discipline, uprava je bila potrebna reorganizacije itd. Pri tej obnovi so pa igrali glavno vlogo: 1. Papeštvo. Posebno v drugi polovici 16. stoletja je

Blejsko jezero, v ozadju Karavanke

Oprte na to, iz naše moči ostvarjeno zaledje bodo naše prireditve mogle tudi v težkih okoliščinah doseči tisto višino, na kateri bomo mogli zadostiti tudi tretji nalogi, ki je: SLOVENSKO IME V ČASTNI LUCI PREDSTAVLJATI PRED TUJIM SVETOM.

Po naših prireditvah naj svet spozna, da smo Slovenci visoko kulturni narod, narod, ki vé, kaj hoče, narod, ki ostaja zvest svojim idealom tudi v dneh bridkih preizkušenj in razočaranj, ko je v zasmeh postavljeno vse, kar je še včeraj bilo vsem drago in sveto.

+

Čisto jasno pa je, da naše prireditve ne bodo mogle postati to, kar morajo biti, ako ne bodo uživale splošne podpore in razumevanja slovenskih bratov in sester na tujem.

Tu moramo VSI sodelovati. Eni na odru s tem, da program vestno pripravijo ter ga skrbno in doživeto podajajo, drugi pa, da prireditve finančno in moralno podpro s svojo navzočnostjo v dvorani.

Tu naj nihče ne stoji ob strani!

Malo nas je in razkropljeni smo po vseh kotih tujine, toda če bomo znali v svojih vrstah poživiti zavest skupnosti in smisel za požrtvovalnost, bomo prav po naših prireditvah vršili veliko poslanstvo sebi v veselje in pobudo, našemu narodu pa v čast in ponos.

Pismo iz onostranstva

(Nadaljevanje)

Čeprav sem jaz taval daleč od Boga, je Bog taval za menoj in me iskal. Njegovi milosti sem kolikor toliko utirala pot s človekoljubnimi deli, ki sem jih po svojem naravnem nagnjenju neredko opravljala. Včasih me je Bog zvalil v kako cerkev. Tedaj sem občutila prav neke vrste domotožje. Ko sem skrbelo za bolešno mater, ko sem se po obilnem delu v pisarni zvečer zanjo, lahko rečem, žrtvovala, so učinkovala ta božja vabila prav močno. Ko si me ti nekoč med popoldnevnim odmorom povabila v neko cerkev, me je tam notri nekaj tako prevzelo, da je le še korak manjkalo do mojega spreobrnjenja. Zajokala sem.

Toda že v naslednjem trenutku je zopet duh posvetnosti poplaval te utripe milosti. Pšenica je bila zadušena med trnjem. Z izgovorom, da je vera le čustvena zadeva, kakor se je pri nas v uradu vedno govorilo, sem pahnila tudi to trkanje milosti od sebe.

Ti si me nekoč grajala, ker sem, namesto da bi se pred tabernakljem pošteno priklonila s kolenom do tal, le nekoliko pocucnila. Smatrala si to za neki pojav lenobe. Zdi se, da nisi slutila, da jaz že takrat nisem več verovala v pričujočnost Kristusa pod podobo kruha.

Sedaj verujem v to, toda le z naravno vero, kakor človek veruje v nevihto, katere moč je občutil.

*

Medtem pa sem si bila sama sestavila neke vrste vero po svojem okusu. Sprejela sem mnenje, ki je bilo pri nas v uradu nekako v modi, da človeška duša po smrti preide v kako drugo bitje in tako potuje brez konca naprej. Ta-

vladalo več izredno dobrih papežev, med njimi sv. Pij V. (1566-1572). 2. Tridentinski vesoljni cerkveni zbor (s predsedki trajal 1545-1563), katerega disciplinarni in upravni odloki so mnogo pomagali, da se je protestantska povodenj ustavila in Cerkev zunaj in znotraj utrdila. 3. Jezuitski red (ust. l. 1540), ki je posebno mnogo pripomogel k izobrazbi in vzgoji dobre duhovščine.

V-ko.

ko je bilo pereče vprašanje o posmrtnem življenju spravljeno pod streho in sicer tako, da mi ni moglo biti nevarno.

Zakaj me ti nisi spomnila na priliko o bogatinu in ubogem Lazarju, katera je Kristus, pripovedovalec, poslal takoj po smrti enega v pekel, drugega v nebesa? Ja, — kaj pa bi bila dosegla? Prav nič, kakor nisi z vsemi drugimi nesmiselnimi čenčami te vrste.

Sama sem si zamislila neke vrste Boga, dovolj opremljenega, da ga lahko imenujem Bog, a od mene dovolj oddaljenega, da mi ni bilo treba imeti nikakih obveznosti do njega; dovolj nezačrtanega, da sem ga lahko po potrebi panteistično izenačevala s svetom ali pa ga pojmovala kot deističnega samca, ne da bi zaradi tega morala svojo vero menjati.

Tak „Bog“ ni imel nikakih nebes, da bi mi jih dal, in nikakega pekla, v katerega bi me pahnil. Moje češčenje do njega je obstajalo v tem, da sem ga pustila pri miru, on pa mene.

„Kar človek želi, da bi bilo, to rad veruje, da je.“ V teku let se je precej utrdilo v meni prepričanje, da je ta moja vera prava. S tako vero se je dalo živeti.

Le eno bi ji bilo lahko zlomilo vrat: dolgo in nepretrgano trpljenje. A tega trpljenja *na mojo nesrečo* ni hotelo biti od nikoder! Ali sedaj razumeš, kaj to pomeni: Kogar Bog ljubi, tega tepe!

Bil je lep poletni dan, ko je Dekliška zveza priredila izlet v A. Izlet sam bi mi bil že ugaljal. Toda to neprestano versko blebetanje in tekanje v vsako cerkev, ki bi jo ob poti videli! Ne podoba Matere milosti v cerkvi v A., marveč neka druga podoba je takrat že nekaj časa stala na oltarju mojega srca: podoba prijetnega Maksa N. iz sosedne trgovine. Do te-

daj sva bila že parkrat skupno malo poklepeta.

Prav tisto nedeljo me je bil tudi on povabil na izlet in še posebno zato se nisem udeležila onega Dekliške zveze. Ona, s katero je navadno hodil, je ležala v bolnici.

Zavedel se je bil že, da ga imam rada. Na zakon z njim takrat še nisem mislila. Bil je premožen; le eno mi na njem ni ugajalo: to, da je bil preveč prijazen do vsakega dekleta. Jaz pa sem vendarle hotela moža, ki bi bil samo moj; ne le njegova žena, marveč njegova edina žena sem hotela biti. Neka naravna dostojnost je bila kljub vsemu vedno moja lastnost.

(To je pa res! Anica je imela kljub svoji verski brezbriznosti vedno nekaj odličnega v vsem svojem vedenju. Mene je groza ob misli, da tudi ljudje odličnega vedenja lahko pridejo v pekel, če so le naproti Bogu toliko netesani, da se zanj ne menijo.)

Pri omenjenem nedeljskem izletu me je Maks kar obsipal z znaki ljubezni. Nobenih dolgotrajnih farških pogovorov ni bilo med nama, kakor je vedno v vaši družbi.

Naslednjega jutra si mi ti v pisarni očitala, zakaj nisem bila šla z vami v A. Jaz sem ti nato opisala najin izlet.

Tvoje prvo vprašanje je bilo: „Ali si bila pri maši?“ — Prismoda, kako naj bi bila, ko pa sva se bila domenila, da odpotujeva že ob šestih zjutraj! Ali se spominjaš, kako sem bila jaz potem še nervozno dodala: „Ljubi Bog gotovo ni tako malenkosten in siten kakor tvoji farji!“ Sedaj pa moram izjaviti: Bog je pri vsej svoji neskončni dobroti bolj natančen kakor vsi duhovniki skupaj.

Po tistem prvem izletu z Maksom sem bila prišla še enkrat v Zvezo: o Božiču k prireditvi. To in ono me je zopet nekoliko nagibalo tja. Toda znotraj sem vam bila že popolnoma odtujena.

Kino, ples, izleti — drugo za drugim se je vrstilo. Z Maksom sva se bila sicer parkrat sprla; toda jaz sem ga znala vedno znova prikleniti nase. Nadvse nadležna mi je bila ona, ki jo je imel pred menoj, ki je bila medtem prišla iz bolnice in je bila vsa divja, ko je zvedela, da ima Maks sedaj drugo; prav to pa je bilo v mojo srečo, kajti moja dostojanstvena mirnost je Maksu toliko imponirala, da se je končno odločil rajši za mene kot za njo.

Znala sem jo pri njem spretno očrniti. Govorila sem o njej hladno; na zunaj stvarno, od znotraj strupeno. Taki čuti in taka dejanja so izvrstna priprava za pekel, saj so satanska v najožjem pomenu besede.

*

Zakaj ti to pripovedujem? Da ti pojasnim, kako sem se končno popolnoma ločila od Boga.

Ne kakor da bi bilo prišlo pogostoma do najintimnejših dejanj med nama. Jaz sem se zavedala, da se v njegovih očeh ponižam, če se pustim izčrpati pred časom. Zaradi tega se nisem hotela spozabiti.

Sicer pa sem bila, kolikorkrat se mi je to zdelo koristno, pripravljena za vse. Maksa sem si morala osvojiti. Za to mi nič ni bilo predrago. Polagoma sva tudi vzljubila drug drugega, ker sva oba imela nekatere dragocene lastnosti, ki sva jih hotela drug na drugem občudovati. Jaz sem bila spretna, za marsikaj sposobna, dobra družabnica. Tako sem dobila Maksa dobro v roke, da je bil vsaj zadnje mesece pred poroko res izključno moj.

Moj odpad od Boga je obstajal v tem, da sem človeško bitje postavila na njegovo mesto. Pri nobeni drugi stvari se to ne more zgoditi tako temeljito kakor pri ljubezni do osebe drugega spola, ako ta ljubezen običi le v zemljskem. V tem je njen mik, njeno želo in njen strup.

(Dalje prihodnjic)

Dolenjska

**Pridi, Gorenj'c, z mrzle planine,
vabi Dolenj'c z gorke doline;
mrzel je led, pridi se gret.**

**Sonce gorko tukaj nam sije,
trta ljubo gor se ovija,
vince z gore greje srce.**

**Brati nas rod, brati nas Sava,
pridi na brod krški s Triglava:
Bratec bod' moj, pij ga z menoj!**

**Trta rodi, trud pozabimo,
vince blešči, Slovincem napijmo,
bratom okrog: Živi jih Bog!**

Slovenska poroka v Parizu (Franc Cer-
kvenik in Marija Hozjan ter Stanislav
Uljan in Marija Topličanec).

Prijazna beseda

Že nekaj časa vidim vsako jutro priletno žensko, ki se sprehaja po cesti poleg trgovine, v kateri delam. Vsako jutro me pozdravi prav prijazno. Saj poznam tu mnogo ljudi, pa tako prijazno me dozda še nihče ni pozdravil.

Danes se ob povratku zgleda v trgovini. Vidim, da nima namena ničesar kupiti. Nekaj časa se pogovarja o navadnih zadevah. Potem pa me vpraša, kako sem se privadila v tem kraju in če nimam posebnega domotožja. Začudi me, kako da me tako pozna in se zanima zame. Pravi, da ne stanuje daleč od mene in da ji je nekdo iz družine njenega moža povedal, da sem Slovenka. Pove mi, da je Madžarka in da je v Franciji že dvaindvajset let. Vso družino ima še na Madžarskem, le ena od njenih sester je še po svetu, namreč v Maroku. Potoži mi, da bi zelo rada videla svoj domači kraj. Prosila je za dokumente, a ji dozda še niso dali odgovora. Tudi sestra ji je od dona odgovorila, da je življenje težko pri njih. Njen brat, zdravnik za zobe, je izgubil službo, ker je zahajal v cerkev. Pa kljub temu bi rada spet šla pogledat po toliko letih v domači kraj.

Ob ločitvi si s to prijazno ženko stisneva roki kot stari prijateljici, čeprav ena Slovenka, druga Madžarka. V svojih srcih sva našli iste misli in iste želje. Nismo samo mi, ki trpimo, so tudi druga srca, ki čutijo z nami, razkropljenimi po svetu.

M. M., Francija

Na tujem preko dvajset let

Tudi jaz, doma s Štajerskega, bom napisal par vrstic. Pozdravljam vse Slovence po svetu. Vsi, ki si moramo služiti vsakdanji kruh v globoki nevarni jami ali v eni od tovarn, vemo, kako ni lahko služiti si ta kruh. Koliko nevarnosti in hudega moramo vzdržati! Žal, nekateri potem denar zapijejo ali zakartajo. Drugi gledajo na vsak denar in si ga prihranijo in potem kupijo dom za svoja stara leta. Bolj pametno je to, kot pa zapravljati. Denar tudi ni vse na svetu, čeprav se zlato in srebro svetita.

Jaz sem delal v svoji domovini osem let v rudniku. V tej tujini pa sem delal preko dvajset let od 700 do 800 metrov globoko in v velikih nevarnostih. Zdaj sem obnemogel in ležim.

V tej moji boleznici je večkrat prišel k meni naš izseljenski duhovnik. Nosil mi

je tudi naše slovenske povesti, da sem težke dneve lažje preživiljal. Tudi mašo je imel zame. Sprejel sem zakramente od njega in povem, da sem se čutil potem v srcu lahak, kot da bi se odvalil človeku velik kamen. Tudi moja bolezen mi je postala lažja. Za te dobrote se moram Bogu zahvaliti; zahvaliti, da mi je poslal dobrega človeka na pot, čeprav ga vsi ne spoštujejo.

Jaz sem izgubil svoje vse. Oče mi je umrl, ko sem bil star leto dni. Ena sester je umrla, ko ji je bilo osemnajst let. Druga, stara sedemnajst let, je umrla v Franciji. Pozneje mi je v enem letu poklical Bog mater in brata. Ostal sem sam v tujem svetu in bolan. Takšno je naše življenje!

Mati mi je pravila, da je bil moj oče dober. Sestre so me ljubile, bratec me je ljubil. Moja mamica so nas vse imeli radi. Skrbeli so za nas, dali v šole. Učili smo se dobro. Vsak ponedeljek nas je prišel učiti krščanskega nauka kaplan. Zpomnil sem si vse zapovedi krščanskega nauka.

Moj brat in mamica sta me klicala še poslednji zdihljaj, ker smo se imeli v družini radi. Dobri, usmiljeni ljudje, ki so jima pomagali, so to slišali in mi pisali. Kako mi je bilo hudo, ko sem za vse to zvedel! V tej bolečini me je edini potolažil slovenski duhovnik, ki misli na nas razkropljene v tujini.

Če bom še kdaj mogel iti v domači kraj,

Če tujec oprasha, kaj smo mi . . .

**Mi smo Slovenci
pod svetlim soncem
v tujem kraju.
Zlo smo spoznali,
v svet se podali
med tujce živét'.**

**Kot rodni bratje
se ljubimo,
svetu vsemu dokažimo,
kaj smo mi!
Naj se množi
slovenska kri!
Naj nam pot predere
do srečnih dni!**

Sestavila in uglasbila ter z notami vred poslala „Naši luči“ rojaka K. A. iz Nemčije.

bom šel na Brezje k Mariji Pomagaj. Ona je moja velika tolažba. Jaz verujem v to, kar me je naučila moja mamica verovati. Bog je eden, On nas vidi in je med nami. On sliši in človeka uslišuje, če ga prosi. Plačuje z dobrotami in kaznuje za slabo življenje. A je mnogo ljudi na svetu, ki ne verujejo v Njega. Mnogo jih je, ki so nanj pozabili. Mnogi ne poslušajo tistih, ki prav in lepo učijo.

Tudi jaz sem dolgo odlagal, da bi uredil z Bogom svoje življenje. Molil sem že zjutraj in zvečer in šel v cerkev, a drugo ne.

Pa ljubi Bog se me je usmilil in mi odpustil.

Napisal sem teh par vrstic. Je to resnica, kar sem napisal. Povedal sem to, kar bi rad, da bi zvedeli vsi moji dragi in ljubljeni rojaki Slovenci.

L. J., Belgija

Človeški jeziki

Marsikdo je komu očital, da ima on ali ona dolg, celo predolg jezik. Preden kaj več o človeškem jeziku, povejmo nekaj o živalskih jezikih.

Pes ima možgane in srce, za belimi zobmi bolj fin in daljši jezik, kot je človeški, pa ne zna drugega kot lajati, renčati ali cviliti; bistrournega psa je mogoče marsikaj naučiti, le govoriti ne, čeprav mu vse življenje pridigaš.

Vse ovce vedno beketajo b-e-e-e, koze meketajo m-e-e-e, pa naj pridejo na svet v Afriki, v Avstraliji ali v Evropi.

Krave jedo in prežvekujejo travo in zel kakor ovce in koze. Imajo srce in možgane, za belimi zobmi daljši in debelejši jezik; svojemu teletu ne more krava drugega povedati, kot vedno isti mu-u-u, najsi bo holandske ali švicarske pasme.

Da ne pozabimo dolgoglavega konja in osla, ki imata tudi zelo zelo dolg jezik za belimi zobmi; bistrourni konjiček se le rad smeji hi-hi-hi, topoglavci osel pa celo »i« in »a« govori.

Papagaj je zelo klepetav ptič. Kitajec bi ga nekoliko naučil govoriti kitajsko, Nemec nemško, Slovenec slovensko, pač vsak po svoje.

Škrjanček ima v kljunu veliko bolj spretnega, kot je jezik okorno-klepetavega pa-

pagaja, pa rajše žvrgoli. Zakaj ne govori? Če bi na krožnik položil dva jezika, bi marsikdo ne vedel, kateri je jezik gospoda petelina in kateri gospe kure.

Petelin kmalu po polnóci,
ko zora jutranja napóči,
svojo družino in ljudi budi,
naznanja, da je čas vstati —
ki-ki-ri-ki!

Piške po dvorišču hodijo,
vedno tožno tarnajo.
»Na svetu je pač hudo,«
se jezno huduje petelin —
ko-ko-ro-ko!

Najsi bodo rastlinojedci ali mesojedci, vsem se v žilah pretaka rdeča kri kljub temu, da imajo možgane in srce, jezik v kljunu ali v čeljustih za belimi zobmi, če še in še pomislimo o nam nerazumljivi govoricí čebel, mravelj in sploh vseh živih bitij na zemlji. Čemu jim ni dano govoriti s pomočjo jezika, kot je dano človeku?

Od kdaj, kako ali od koga je torej dar, zmožnost govora nadživalskega bitja, ki ga mi imenujemo človek?

Veste kaj o Gomori in Sodomi, o grešnem človeku izza praprazgodovinske dobe? Gotovo ste čitali ali slišali mnenje nekaterih, da je človek potomec opice. Mar ni mogoče ravno nasprotno, namreč, da bi bili „antropoidi«, t. j. človeku podobna opica (gorila, gibón, orangutan, šimpanz) potomec degeneriranega (izprijenega) grešnega pračloveka, ki je morda zapravljal marsikatero človečanske lastnosti, obenem tudi dar, zmožnost govora?

Opustimo antropologijo in razmišljanje o pradedku opičarju in o pračloveku; pa rajši razmislimo kaj več o človeškem jeziku.

Žrtvujmo par vrstic in kratek čas preišljevanja o tem kosu človeškega mesa.

O sugestivnosti besede in vseh posledic zaradi človeškega jezika ni mogoče popisati v milijonih knjig.

Če bi človek ne imel zmožnosti govora, bi iz njegovih ust morda slišali le tuljenje, riganje, kokodakanje ali cviljenje.

Brez zmožnosti govora bi s človeško razumnostjo in s spretnimi prsti naredili

marsikaj; brez pomena bi pa bile nekatere današnje šole, prižnice, parlamenti i. t. d.

Neki kralj je ukazal kuharjem, naj za slavnostno pojedino pripravijo najboljšo jed. Kraljevi kuharji so z raznimi dišavami pripravili jezik. Presenečen ukaže kralj poklicati kuharje in jim reče: »Če je po vašem mnenju jezik najboljša jed, za jutri pripravite najslabšo jed!« Kuharji so zopet pripravili jezik. Kralj je uganil razumne kuharje; pripovedka nadaljuje, da je kralj pohvalil in nagradil svoje kuharje, češ da ima najboljše in najmodrejše kuharje.

Resnično; človeški jezik je najboljši ali najslabši kos človeškega telesa.

Človeški jezik je božje žezlo ali pa hudičevo želo, bolj strupen kot kačji pik; to je samoumevno, komur pač služi.

V svetem pismu je zapisano: »Po komer pride pohujšanje, naj se mu na vrat obesi mlinski kamen in potopi v globino morja.« Lahko bi rekli, da bi bilo prav, če bi se tak obesil za jezik!

Znani so pregovori:

»Obrni jezik devetkrat, preden enkrat spregovoriš!« — »Premisli trikrat, preden spregovoriš, premisli desetkrat, preden storiš!« — »Česar polno je srce, rado skozi usta gre.« — »Jezik nima kosti, pa le more zbosti.«

Branitelj, napadalec, zagovornik in izdajalec je jezik. Nesloge med družinami, sosedi in med narodi, resnično vsega zla in gorja tega sveta je skriv človeški jezik.

Jezik je bodalo človeške duše.

Nemci so znani kot dobri vojščaki, sami pa priznavajo, da je jekleno orožje slab krotilec naroda. Ostrina česa je premagala moč mogočnih faraonov in mogočno rimsko cesarstvo?

Aleksander Veliki je bil vladar od leta (356—323 pred Kr.). Koj po njegovi smrti se je med njegovimi generali vnel hud prepir, ki je razkosal njegov veliki imperij.

Slavni vojskovodje, kralji in cesarji vseh časov so z mečem vladali in utirali pot na svojih bojnih pohodih in konec koncev. so pod mečem propadli, in to često pod mečem, ki je najhujši: človeškim jezikom.

Zadnja leta se mnogo govori o nekakšni hladni vojni.

Kakšno je torej orožje sedanje hladne vojne? Vsak migljaj jezika zareže tako

globoko, da se prej ali slej vidijo posledice. Kakšna bo usoda bodočnosti, gotovo zavisi tudi o delovanju človeškega jezika. Minulo polstoletje, ki nam je še v živem spominu, pa uči, kaj vse se je doseglo z jezikom in koliko z orožjem: Z jezikom je mogoče rešiti, izboljšati socialne, narodne in mednarodne probleme, pa tudi poriniti v vrtnice prekletih satanskih vojsk, katere posledice so: medsebojno sovraštvo in kupi razvalin, ki jih mora človeštvo nato obnavljati. P.; Francija

Tolminec v Parizu

Tolminski pastir je imel teto v Parizu. Odkar je ta prišla domov na obisk, ga ni več pustila želja, da ne bi nekoč obiskal in videl Pariz. Naredil je prošnjo za potni list in, ko se je nekoč vrnil s planin, je zvedel novico: »Potni list je odobren!«

Takole nam je pripovedoval, kaj je bilo potem:

Še tisti dan, ko sem dobil potni list, sem napisal teti pismo, da že grem na vlak. Seveda se je zgodilo, da sem prišel v Pariz prej kot pismo in teta me ni čakala na postaji, kot sem si želel.

No, pa tega se nisem ustrašil. Kar peš sem jo mahnil k teti. Do večera sem hodil, a tete nisem dobil. Pariza ni bilo ne konca ne kraja. Proti večeru mi je le padlo v glavo in sem vprašal ljudi, kje stanuje moja teta. Žal Francozi tako čudno govorijo, da jih nisem nič razumel. Tako sem le hodil in hodil. Vseh vrst ljudi sem videl, samo svoje tete ne.

Nekje sem zagledal dekle, ki je bila vsa našminkana. Naenkrat sem se napravil pogumnega in jo vprašam, če morda ne pozna moje tete. Nekaj mi je govorila in razlagala. Ko je videla, da ničesar ne razumem, mi je nazadnje rekla: »Že svi presé!« Razumel sem, kot da mi je rekla, da sem prasé. Meni pa ni bilo dosti za njene besede. »Če sem jaz prasé, si ti še večja, ker si tako namazana,« sem rekel in šel naprej. Od tedaj pa nisem hotel nikogar več vprašati.

Čez nekaj časa mi je spet padla pametna misel v glavo. Pokazal sem naslov svoje tete nekemu policaju. Policaj je bil prijazen in je poklical še druge. Povabili so

me v avto. To je bilo imenitno! Kajti prvič v življenju sem se vozil v avtu. Ustavili smo se pred veliko zgradbo. To mora biti hiša moje tete, sem pomislil. Policaji so bili tako prijazni, da so me še noter spremili. Vodili so me sem in tja po nekih hodnikih in mi pokazali sobo z oknom, v katerem so bili železni križi. Dvakrat je zaškripalo, ostal sem sam in spoznal sem, da sem v zaporu. Da bi kaj takšnega doživel v Parizu, si nikakor nisem mislil.

Strašno mi je bilo dolgčas in pošteno sem postal lačen v tej pariški luknji. Mislite si, kako sem bil potem vesel, ko so se odprla vrata. In glej, čudež! Moja teta je stala pred mano. Kako sem bil srečen, pa tudi teta, ki je jokala od veselja! Nato sva se odpravila proti njenemu domu. Mislil sem, da pride pome z avtomobilom. Toda namesto da bi šla v avto, me je vodila po nekih stopnicah pod zemljo. Ko sva prišla pod zemljo, je začelo grmeti, da se je vse treslo. Prepričan sem bil, da bombardirajo ali da je potres. Naenkrat pa zagledam vlak, pomislite, vlak pod zemljo!

S teto sva sedla v vlak in sva se odpeljala z vlakom pod zemljo. Sedaj me ni več skrbelo, kajti bil sem s teto. Čez nekaj časa sva že bila na njenem stanovanju. Tam sem zagledal vse polno dobrot na mizi. Rekla mi je, da se lahko po mili volji najem za ves tisti čas v zaporu. Prišel sem jesti in jesti, da me je končno bolel že trebuh. Kakšna sreča, da sem se lahko spet enkrat najedel. Vendar me je trebuh le bolel in čez nekaj časa sem bil že v postelji. Vedno bolj sem postajal bolan. Pred očmi se mi je vse vrtelo in videl sem vseh vrst neumnosti: smrt s koso, naše kože in krave in še drugo. Teta je pričela jokati. Jokala je: »Joj, umrl bo! Tu pri meni bo umrl!« Poklicala je celo slovenskega duhovnika, ki je pomiril njo in mene. Vendar sem ležal še dolge dni, da je končno prišel že čas mojega odhoda. Veljavnost potnega lista je šla h kraju. Preden pa bi odšel iz Pariza, sem hotel še enkrat preizkusiti tisti čudoviti vlak pod zemljo. Sam sem jo mahnil že zgodaj zjutraj po stopnicah navzdol in sedel v vlak, ko je priropotal. Žal, noter sem znal, ven pa ne več. Z enega kraja do drugega sem se vozil, pravega kraja pa nikdar nisem dobil. Pa še to je

Svete Višarje z Mangartom in drugimi vrhovi Ju lijskih Alp v ozadju

bilo povrh, da sploh ničesar nisem videl skozi okno. Ko bi vsaj kaj Pariza videl! Končno so bile vse skrbi pregnane zvečer pozno v noč, ko so me vrgli ven. Premišljeval sem spet, kako bi prišel k teti. Toda sedaj sem naredil tako, kot mi je nasvetovala teta. Stopil sem v taksi in ta me je v par minutah pripeljal do hiše, kjer je stanovala teta.

Našel sem jo vso objokano. Jokala je od žalosti, ker je mislila, da sem se izgubil. Ko me je pa zagledala, je še bolj jokala od veselja.

Naslednji dan je bil dan odhoda. Nisem si upal sam v ta podzemeljski vlak, zato je

Simon Jenko:

Naše gore

**Mogočno se dvigajo naše goré,
ozirajo se na cvetoče poljé,
pošiljajo toke mu bistrih vodá;
navzdol se podvizajo hčere gorá,
pozdravljajo rod, ki se dviga na dan
in last imenuje goro ino plan;
pozdravljajo ga, na uho mu bobne:
»Naj volja tak' krepka ko tvoje goré,
naj moč ti bo taka, ko tvojih je rek,
ki trgajo jez in pretresajo breg;
a mirno ponosno srcé naj ti bo,
kot tvoje spomladi poljé je cvetno!«**

šla teta z menoj. Prišla sva na železniško postajo. Teti sem se lepo zahvalil za vse, kar sem doživel v lepem Parizu in vlak je oddrdral preko Francije, Švice, Italije in dospel v domače kraje. Proti večeru sem bil v domači vasi. Navdušeno so me sprejeli in me kar naprej izpraševali, kako je bilo v Parizu, kakšen je Pariz itd. Pripovedoval sem na dolgo in na široko, kaj vse sem doživel. Ljudje so mislili, da se delajo čudeži v Parizu. Niti enkrat nisem povedal enako. Na debelo in široko sem se izmišljeval, saj pravzaprav Pariza še videl nisem. Tega pripovedovanja je bilo pa konec tisti dan, ko sem naletel na nekega starega Tolminca, ki je živel v Parizu petdeset let. Tedaj sem povedal po resnici, kot sem povedal sedaj vam.

Doma se je zame spet začelo navadno domače življenje, tam gori nad Volarsko vasjo v Mrzlem vrhu, tam gori pri cerkvi sv. Brica, poleg bršljana na Mulovi skali do vojaške poti in od tam do mahu, pa do gozdiča tja do vrha, kjer sem sedel ter gledal naokoli in vdihaval naš sveži gorski zrak. Tam se lepo vidi v dolino in naokoli. Na desni strani šumi potok Volarje in drsi poleg vasice Vrsno in se izliva v Sočo. Zdaj spet pohajam za ovci, sicer brezbrizno a težko življenje. Zaukam in zapojem, da se glasi z gore v goro. Pa kaj vse to! Samo da sem videl Pariz!

Sl. št., Francija

Iz slovenskih krajev

»ČIPKARSKI FESTIVAL«

Letos so prišli na misel, da priredijo v Ljubljani »čipkarski festival«. Okoli 1500 čipkarič iz Idrije in vasi Selške in Poljanske doline ter okolice Cerkna in Črnega vrha se ga je udeležilo.

V Sloveniji je danes okrog 15.000 žen in deklet, ki ure in ure premikajo spretne prste in izdelujejo klekljane čipke, ki jim po navadi rečemo idrijske čipke. Med njimi je veliko zanimanje za razne vzorce, od katerih so nekateri postali ljudem že zelo domači. Tak slovenski značaj imajo na sebi na primer srčkovke, zibke, vranice, pogačke, smrekce in še nekatere druge, s katerimi si že leta in leta slovenski ljudje krasijo obleke in obroblija prte, prtice, brisače in rjuhe.

Na festivalu, ki je bil letos, so posebej počastili najstarejšo (85-letno) in najmlajšo (6-letno) čipkarico.

V Vrtojbi na Goriškem imajo sedaj novo javno pralnico.

Znani slovenski šahovski mojster Milan Vidmar je izdal v Berlinu v nemščini knjigo svojih spominov na čase, ko se je boril s svetovnimi šahisti za prvenstvo. Naslov je dal svoji knjigi »Zlati šahovski časi«.

V juliju sta bila pri nas dva letalska mitinga: v Postojni je bil miting civilnega letalstva, pri Ljubljani pa vojaškega.

Železničarji so v Beli krajini otvorili no-

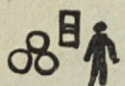
vo postajno poslopje v Semiču in v Rosalnicah pri Metliki. — V Zgornjem Hrastniku so asfaltirali cestne hodnike. — V novem Velenju so odprli hotel s 70 ležišči. — V gorski vasi Jezersko so postavili nov gasilski dom. — 80-letnico obstoja je praznovalo v Trbovljah Prostovoljno rudniško gasilsko društvo.

Zadnji popis prebivalstva je pokazal, da se le tretjina Slovencev v Jugoslaviji na splošno preživlja s kmetijstvom. Seveda je to po raznih okrajih različno. V mursko-soboškem okraju preživlja kmetijstvo 66 odst. ljudi, v novomeškem 48 odst., v goriškem 35 odst., v celjskem 33 odst., v ljubljanskem 17 odst., v koprskem 31 odst., v kranjskem pa le 15 odstotkov. V zadnjih 8 letih se je povečalo število ljudi, ki živi od industrije in rudarstva, od 17 na 24 %.

Iz zapadne Evrope je tudi letos obiskalo domače kraje lepo število rojakov. — Skozi 6 let so regulirali tok Savinje v Celju. Delo je zdaj dokončano.

V Blagušu pri Vidmu ob Ščavnici so dogradili dolinsko pregrado, ki bo pozimi in ob deževju zadrževala vodo, da ne bo poplavila polja, ob suši pa bo zbrana voda služila za namakanje. V Vidmu pa so odprli gasilski dom.

Iz št. Jurja pri Celju so pretekle mesece pošiljali dnevno po več hladilnih vagonov z borovnicami in ribezlom v Švico, Anglijo ter Zahodno Nemčijo. Štajerske borovnice so namreč zelo cenjene po svetu.

V ANGLIJI

Obiski: Moramo kar nazaj poseči, tja do praznovanja godu sv. bratov Ćirila in Metoda, kar smo opravili 9. julija v jezuitski cerkvi na Farm Street sredi Londona. Sv. mašo v stari slovanščini je pel g. **Bogdan Makovec**, ki študira v slovenskem duhovniškem zavodu v Rimu ter se je tu pridno učil angleškega jezika. Do srede avgusta je nadomestoval našega župnika, potem pa šel v Derby, kjer nadomestuje v cerkvi St. Mary, 17 Bridge Gate. Tam bo nekako do oktobra, ko se spet vrne v Rim. Ako greste v Derby, ga le obiščite. Hvaležni smo mu za vse, kar je za nas storil tudi v Londonu, saj je že nekako privilegij slovenskih duhovnikov, da opravijo glagolsko mašo na praznik sv. bratov. — Na Škotskem se je mudil leto dni g. **Zdravko Kravos** iz reda maristov, ki je drugače profesor v Argentini. Tudi on se je tu posvetil učenju angleščine.

LONDON. — Sv. maša bo v septembru 2. nedeljo, t. j. 10. sept., kot navadno ob 5. popoldne v naši kapeli.

WORTHING. — Po želji bomo imeli tudi v Worthingu. Sussex, redno sv. mašo in sicer prvo nedeljo vsakega drugega meseca, t. j. letos še 3. septembra in 5. novembra. Sv. maša bo v kapeli pri sestrah, ki se imenujejo »Our Lady of Sion«. Samostan se drži katoliške cerkve ter je vhod s Crescent Road. Sv. maša bo ob 4. popoldne z blagoslovom, potem pa v dvorani malo malice in zabave. Ne bo posebnih obvestil, zato so vabljeni tudi iz drugih krajev; iz Londona so dobre zveze po železnici, kraj je ob morju in izredno lep.

Krsti: V Bargoedu so 28. maja krstili Lindo Križan. — 28. junija je v Shepton Mallettu, Somerset, oblila krstna voda Edvarda Mihaela Pavlin. — 1. julija so v Kingsburyju, London, prinesli h krstu Heleno Rut Kobal. — V Bradfordu so 2. julija krstili Briana Jenič. — Istega dne v Ramsbottomu Almo Hildo Marijo Barabas. — V Rochdale pri Sv. Janezu Krstniku pa 4. julija Ano Marijo Kos. — Vsem želimo, naj bi rastle »v

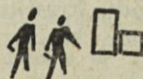
starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.«

Prvo obhajilo: Ernest Rozman je opravil prvo obhajilo 8. julija v Goldthorpe.

Blagoslov domov: Že zadnjič bi morali omeniti, da je bil blagoslovljen novi dom Lavričevih v Turnsoe. — Blagoslovljen pa je bil tudi dom Al. Zupančiča v Mansfieldu.

Nova znanstvena knjiga: »Evening Post« v Bristolu je 21. julija objavila naslednje poročilo: Z navdušenjem je bila sprejeta druga knjiga »Razprav« iz Stoke Park Hospitale o duševnih subnormalitetah, ki jo je izdal asistent psihiatrist **dr. J. Jančar**. Dr. J. R. Rees, ravnatelj Svetovne zveze za duševno zdravje, pravi, da bo s ponosom dodana publikacijam, ki bodo na razstavi na šestem mednarodnem kongresu za duševno zdravje v Parizu konec avgusta. Prva knjiga takih razprav je bila objavljena 1933.

»Videli boste,« tako piše dr. W. A. Heaton Ward, primarij v Stoke Parku, »da se je razvila delavna terapija pri grupi Stoke Park bolnišnic po l. 1957. tako, da sedaj morete zaposliti bolnike z duševnim razvojem, podobnim otrokom 3 ali 4 let starosti, za katere so svojčas mislili, da ni zdravila.« Slovenci na Angleškem zdravniku g. dr. Jančarju čestitamo k njegovemu delu, saj je tako v prvih vrstah znanstvenikov na svetu.

V BELGIJI

Charleroi-Mons

V nedeljo, 2. julija, pravo na praznik Marijinega obiskovanja, smo **poromali** k Lurški Materi božji v Quaregnon. Bil je res krasen dan, poln sonca. Zbralo se nas je čez 120 rojakov, največ iz okolice Monsa, nekaj jih je pa tudi prišlo iz Charleroi z velikim avtobusom. Priložnostni govor je imel č. g. Anton Ilc iz Bruslja. Mariji v čast smo lepo prepevali pete litanije Matere božje. — Po končani cerkveni slovesnosti pred lurško votlino so požrtvovalni pevci našega zbora »Jadran« pripravili koncert slovenske pesmi v bližnji restavraciji. Zapeli so nam pod vodstvom g. Ivana Kodeha več iz-

Na Angleškem raste mladi rod

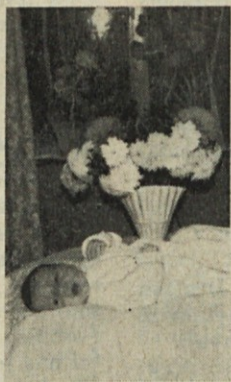
„Ne čudite se, da imamo avto!“ pravijo Hraševčevi na škotskem, „saj smo tako daleč na severu.“

„Tudi mi smo daleč, čeprav še nismo na škotskem,“ pravijo Benedičičevi trije v Cleator, Cumberland.

„Kako je čuden ta širni svet!“ se sprašuje Klobčarjeva Sonja v Burnleyu.

Da bi bilo življenje vedno v cvetju, želimo Ediju Pavlinu v Shepton Mealettu.

Kaj ne bi bili srečni Vinklerjevi štirje, saj sta sestrici pravkar prišli od obhajila!

„Saj res, kaj pa je tam novega?“ gledata Čajnskovka dva v Rochdale.

„Medve sva pa Pavlinovi,“ Cvetka in Suzana, iz Mansfielda.

Magdičeva Gizela, ko je bila pri prvem obhajilu v Worthingu.

branih slovenskih pesmi, ki so vsem zelo ugajale.

Bolniki: G. Stanko Klavžer se je po sreči z motorjem dalje časa zdravil v bolnici Ste. Therèse v Montignies-sur-Sambre. Sedaj je že doma v Waufercée-Baulet. - Roko si je zlomila ga. Fabčić iz Gilly in to v Monsu na poti na naše romanje v Quaregnon. — Nevarno je zbolela tudi g. Ivanka Pisarič iz Farcienes. Upajmo, da kmalu okreva. — Težko operacijo je prestal g. Silvi Testen iz Châtelineau. Je še vedno v bolnici v Châtelet. — Bolehajo pa še vedno doma naši upokojeni rudarji: Rafael Murovec iz Farcienes, Oto Kola iz Châtelineau in Ernest Arçon iz Charleroi. — Spomnimo se v molitvah vseh teh bolnikov in tudi drugih, za katere ne vemo, da so bolni. Vsem želimo skorajšnjega okrevanja.

Dne 15. julija sta se **poročila** v Roselies g. Miroslav Kirn, doma iz St. Vida nad Ljubljano, in gdč. Anita Moschioni, po rodu iz Vidma (Udine) v Italiji. Obilo sreče in božjega blagoslova v novem življenju!

Še vedno ima slovenski duhovnik v zalogi večje število lepih slik »**Marije Pomagaj z Brezjij**« (42 cm × 30 cm) v barvah. Cena: 48 fr. Pohitite z naročili, ker bo zaloga kmalu zmanjkalo!

Liege — Limburg

Naši najmlajši so na pobudo Društva »Slomšek« iz Eisdena obiskali Bokrijk in se tam vse popoldne prav prisrčno zabavali.

Društvo sv. Barbare iz Eisdena je organiziralo izlet v Dinant.

Rojaki iz Eisdena in občine Genk so se v posebnih avtobusih udeležili **vslovenskega romanja k Brezjanski Mariji Pomagaj** v Heerlenu na Nizozemskem.

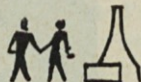
Nova ognjišča: V Winterslagu je gdč. Erna Kadivnik sklenila zakonsko zvezo z g. Dieudonné Lemens. Istotam sta si obljubila dosmrtno zvestobo gdč. Antonija Komac in g. Jenó Chondor. V Mechelenu aan Maas je gdč. Terezija Kotnik osnovala krščansko ognjišče z g. Jožefom Terwingen. V Zwartbergu pa je g. Lucijan Zorč popeljal pred oltar svojo nevesto vdovo go. Stanislavo Filipič. — Vsem mladim parom toplo čestitamo ter jim želimo obilje božjega blagoslova.

Naši bolniki: V kliniki Salvator v Haseltu se je zdravil naš zakristan g. Franc Avsec iz Viemesmeera, ki boleha že dalj časa. Nenadoma je zbolel g. Anton Hoser iz Dilsena; v Genku je bil operiran na želodcu. V zdravilišču Lanaken se zdravijo:

Miha Pucelj, Franc Papež in Anton Hočvar iz občine Eisden. Ga. Brunec je zaradi jeter in žolča v bolnici Genk. Tam je bil tudi operiran na želodcu član slov. kat. društva »Slomšek« Anton Hosner iz Dilsena. Gre na bolje. Srečno je prestal napad pljučnice A. Klavžar iz Eisdena. Franc Mojstrovic iz Houthalena, ki je bil prav tam, se je že vrnil domov. Že nekaj časa boleha ga. Mila Korelc iz Houthalena. G. Alojz Korelc še vedno ni okreval od poškodb v rudniku. Tudi Rotarjeva gospa iz Eisdena že dalj časa ni pri najboljšem zdravju. Njen sin g. Ivan je bil tudi nekaj časa na bolniškem dopustu. — Omenjenim in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo iskrene pozdrave z željo, da bi jim že skoro bilo bolje.

Tretjo nedeljo v septembru bodo **službe božje** za Slovence v Waterscheju in Eisdenu kot običajno.

Po letnem odmoru bomo z novim ognjem in zvestobo začeli delo za našo skupnost v tujini.

V FRANCII

Pas-de-Calais

Dne 4. junija se je skupina nas izseljenecv iz Pas-de-Calais podala z avtobusom na **romanje in izlet v Pariz**. V dobrih treh urah smo izstopili pred opatijo St. Denis, kjer je grobnica francoskih kraljev. Pod Tours Eiffel nas je čakal č. g. Jože Flis, ki nas je nato ves dan spremljal po mestu. Vse najlepše in najznamenitejše stvari smo si ogledali: Invalides, Montmartre, Sainte Chapelle, Notre Dame, kapelo prikazovanj čudodelne svetinje v Rue du Bac, grob sv. Vincencija. Pri maši in telovski procesiji smo bili skupno s pariškimi Slovenci v izseljenski cerkvi na Rue Sèvres. Po večerji nas je č. g. Nace Čretnik še spremljal na ogled razsvetljenega Pariza. Proti enajstim smo se komaj privlekli v hotel, kjer smo prenočili.

Drugi dan smo se podali v Chartres, eno najslavnejših in najstarejših Marijinih božjepotnih svetišč s svojimi gotskimi zvoniki. Sem sta nas spremljala č. g. direktor Čretnik in č. g. Lavrič. Po maši sta nam razkazala stolnico, zlasti okna, ki slove kot najlepša v celi Franciji. Preko Versaillesa, kjer smo ob prehitri razlagi vodiča kar preleteli dvorane in sobe bivših francoskih kraljev, smo si ogledali še živalski vrt in pariško letališče. Sele okrog ene ponoči se je šofer ustavil pred našimi domovi. Bili smo pošteno

utrujeni, a veseli in zadovoljni, da smo toliko videli in spoznali.

V dneh od 19. do 27. junija smo Slovenci iz različnih delov Francije **poromali v Lurd**. Skupina iz Moselle, ki jo je vodil č. g. Anton Dejak, je prišla zaradi železniške nesreče z drugim vlakom. Izlet v Gavarnie nam je omogočil, da smo se kepali na sam kresni dan. Č. g. Dejak in Kavalari sta izmenoma skrbela za duhovne misli pri mašah in ob postajah križevega pota. Prehitro je potekel teden velikih milosti ob Masabielski votlini. Poslovali smo se z željo, da se zopet in zopet srečamo z Marijo v Lurdu.

Služba božja bo v Méricourt-Mines 1. oktobra ob 11. uri, v Bruay ob 13. uri, v Vendin-le-Vieil ob ... uri. Od te nedelje naprej bo služba božja zopet redno vsako nedeljo.

Slovenske starše opozarjamo, naj vpišejo **svoje otroke v slovenski tečaj in slovenski katekizem**. Katekizem bo vsak četrtek od 5. oktobra naprej. — Bruay: vsak četrtek ob 7.30 uri maša, od 8.30 do 10. ure katekizem. — Mericourt-Mines: katekizem vsak četrtek od 2. do 5. ure popoldne.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob **PETIH** popoldne v kapeli **MONTCHEUIL**, 35 rue de Sèvres (številka petintrideset!), Paris VI., métro: **SEVRES—BABYLONE**. (Opozarjamo, da s septembrom začnemo mašo ob **PETIH!**)

Telovska procesija: Prvo nedeljo v juniju smo imeli procesijo sv. Resnjega Telesa s slovenskimi evangeliji, kar je bilo za vse pariške Slovence kakor za naše goste iz Pas-de-Calais in za vse tiste, ki so prišli iz bližnje in daljne okolice, res globoko doživetje. — Isto dopoldne sta v kapeli sester sv. Vincencija v **L'HAY-LES-ROSES** prejela **prvo sv. obhajilo** otroka iz družine Albin Požar,

Dušan in Svetlana Požar pri zajtrku v spremstvu sester.

Svetlana in Duško; Svetlana je bila 24. 6. tudi pri **sv. birni**, ki jo je delil prevzv. g. msgr. Rupp.

Otroška misijonska prireditve: 11. jun. so nas slovenski otroci v Parizu razveselili z igro in prireditvijo, katere čisti dobiček je bil namenjen za misijone na Madagaskarju, kamor je pred kratkim odšla slovenska sestra Marjeta Mrhar. Naši otroci, katere je z veliko požrtvovalnostjo in s sodelovanjem naših deklet pripravila sestra Rozalija, so nam pripravili par prijetnih ur s plesi, s prizorom »Kadar mamica praznuje god« in z misijonsko igro »Naši mali misijonarji«. Vsi so se dobro odrezali: Irenka, Marija in Marko Blažica, Marko in Stefan Bakan, Drenikov Peter, Božo, Tatjana in Ivan Kerč, Janko Krošelj, Dušan in Svetlana Požar ter seveda Agica Simčič. Otrokom čestitamo; vsem, ki so sodelovali, pa prisrčna hvala. Pa naj zopet kmalu kaj lepega pripravijo! Slike vam kažejo, da je res bilo prijetno.

Poroke: V zakramentu sv. zakona so si obljubili zvestobo: Ferdinand **BREMEC** iz Sel pri Podmelcu in Marija **ŠTUHEC** iz Male Polane; Anton **SULIGOJ** iz Kolovca pri Gorici in Ondina **ČERNAC** iz Popetra pri Kopru; Roman **PRELOGAR** iz Ljubljane in Françoise **MORISSET** (poroka je bila v nevestini župniji Notre Dame de Lorette), Franc **KLOBUČAR** iz Verduna v stopiški župniji in Frančiška **BRUDAR** iz Malega Mraševega od Sv. Križa pri Krškem; nadalje Franc **JAKSETIČ** iz Podgraj, ki si je za življenjsko družico izbral Carmen **PEREZ FRANQUEZA** iz Španije. — Vsem izrekamo najboljše želje!

Krsti: Po krstu so postali člani sv. Cerkve: Matijček **ŽAJDELA**, četrti otrok slovenskega zdravnika dr. Antona Zajdela; Karmen **PENKO**, hčerka Franca Penko in Ivane Volk iz Cormeilles (botrovala sta Ivan in Marija Penko); Bruno **ZADKOVIČ** iz Corbeilla, sin Rudolfa Zadkovič in Marije Polovina (botroval je č. g. Ciril Lavrič); Darij Remigij **BLAŽICA** iz Chelles, sin Vladimira in Karmele Blažica (botrovala mu je njegova sestra Marija); Darij **PERENIČ**, sin Alojzija Perenič in Marte Zitko (botrovala sta Anton in Jožica Gombač); René **SIMENČIČ** iz Vaujours, sin Ireneja Simenčič in Ruže Rikardo (botrovala sta mu sestra Renata in Mirko Morič).

Emigracija: V Združene države (USA) so odšli: Matija **GOLOBIČ**, doma iz Lipovca pri Semiču, njegova žena Nežka, roj. Hočevar, doma iz Stranske vasi pri Semiču, ter hčerka Darinka; Ivan **PETERLIN**, doma iz

Z otroške prireditve v Parizu: Otroške sanje.

Gomile pri Krškem; Anton GOMBAČ iz Harij z ženo Jožefo, roj. Hočevar, iz Stranske vasi pri Semiču (v predzadnji številki je tiskarski škrat namesto Andreja Gombača poslal v Ameriko Antona, ki je pred svojim odhodom moral še nekaterim napraviti obleko in je tista vest med njimi povzročila pravi preplah!); družina Vladislava NOVAKA iz Sp. Kašlja pri Ljubljani, z ženo Marijo, roj. Ludovaj z Drenovega griča, in hčerkama Marijo in Helenco (Novakovi so v Franciji stanovali v Rive-de-Sier, Loire), Branko MAGAJNE iz Mazor pri Idriji. — V Kanado je pa odšel Just POČKAJ (od naše prve igre bolj poznan med nami kot CEFIZELJ), doma iz Brezovice na Primorskem, z ženo Marijo, roj. Šturm, doma iz Hrušice, ter sinom Brankom. — Vsem vse lepo in dobro v novih deželah!

RIS-ORANGIS (Seine-et-Oise). — 14. maja je umrla mati Karla Gederja, Ema GEDER, roj. ŠINKO, l. 1892 v Skakovcih v Prekmurju. V Franciji je bila od l. 1937. Po-

kopana je bila 17. 5. Na zadnji poti sta jo spremila slov. duhovnika č. gg. Flis in Lavrič ter lepo število rojakov. Naj počiva v miru, Gederjevi družini pa naše iskreno sožalje!

STE. FLORINE (Haute-Loire). — Tudi v Ste. Florine živijo Slovenci. Da omenimo samo nekatere: Če človek sprašuje domačine, mu najprej omenijo čudno ime Kuden in, če človek pogleda naprej, odkrije, da sta to dva brata Franc in Ivan ČUDEN, ki sta si vsak postavila prav lepi hiši. Pri PODGORŠKOVIH se takoj že na zunaj opazi, da imajo v hiši pleskarja, kajti Ivan je prav okusno opremil svojo novo hišo; zadnji od Podgorškovih (bilo je šest otrok), Ignac, se je 3. junija poročil v Auzon s Suzanne CHANTELAUBE. Seveda so vsi otroci veseli, da imajo med sabo še svojo mamo, ki je doma iz Zreč in ki je vkljub mnogim skrbem, ki jih ji je življenje dalo, še čila in zdrava. Ko se človek oglasi pri Francu VOVKANU iz Radeč pri Žid. mostu, stopi pred njega prava slovenska korenina. Potem vam pa ljudje še povedo, da se ne pozabite oglasiti pri železniškem prehodu proti Arreštu, kjer je čuvaj Slavko VODISEK iz Zidanega mosta. V novembru lanskega leta je zgubil ženo; kljub temu težkemu udarcu gleda v življenje s pogumom. V razgovoru pove, da so vsi njegovi v Sloveniji železničarji, le on jih je »izdal«, ko je šel delat v rudnik. Toda ko je stopil na rudniku v pokoj, je tudi njega železnica zvabila nazaj.

CHARBONNIER (Puy-de-Dôme): 3. 6. je Helena NOVAK povezala svojo življenjsko

G. Odlazek iz Charbonnier (Puy-de-Dôme, Francija) je še vedno korenjak kljub svojim 82 letom.

pot z Jean Pierre BLANGENOIS. — Obe-
ma novima družinama želimo obilo sreče.

LA MACHINE (Nièvre). — Sv. maša za
Slovence bo v nedeljo, 17. septembra, ob
enajst in četrt v župnijski cerkvi. Vsi pri-
jazno vabljeni!

Trije rodovi Rebernikovih iz La Machine v Fran-
ciji: Pavel, Mirko in Lizika kar niso mogli verjeti,
da bodo „prišli“ v časopis...

Pavel Anzelmi, rojak iz Trojan, je v La Machine
v Franciji januarja praznoval 80-letnico. Rad pre-
bira slovenski tisk. Njegova žena Marija je iz Vel.
Sirja pri Zidanem mostu in ima 74 let.

LA COMBELLE (Puy-de-Dôme). — Go-
spa Štefanija KUKOVIČIČ, roj. KEPA, je
od 15. marca v bolnici v Berck-Plage (Pas-
de-Calais): Hôpital Maritime, Pasteur 2, so-
ba 9. — Z njeno materjo, možem in s tremi
otroki vred želimo, da bi se kmalu mogla
vrniti k svoji družini, ki jo težko pogreša.

CHAZELET (Indre). — 15. 4. se je poro-
čila Terezija MESARIČ iz Lipovc v Prek-
murju z Jeanom JOSSINET.

TROIS VEVRES (Nièvre). — Družina
Martina Jan in Marije Pojé je v marcu do-
bila sina Erika.

ARDENNES. — (Launois-sur-Vence): V
družini Ivana Štruelja iz Jerneje vasi sta
Slavko in Ivan 29. apr. dobila sestrico
Ireno.

MOUZON. — Janko, Metka, Jože in He-
lenca iz družine Janka Jerasa so 7. maja
dobili bratca Viktorja.

LOIRET. — V nedeljo, 24. septembra, bo
ob ENAJSTIH sv. maša v TIVERNON-u.
Pred mašo bo spovedovanje v župnišču. Pri-
dimo v obilnem številu!

LAUDUN (Gard). — 10. aprila je v bli-
žini Roquemaure tragično končal Bernard
Ilinčič, katerega je ponoči povozil vlak. Po-
kojni je bil doma iz Radeč pri Zidanem mo-
stu in je bil že dobri dve leti v Franciji.
Pokoj njegovi duši!

*ZAHVALA. — Ob težki ter prerani izgubi
svojega dragega strica Matija Copot se iskreno
zahvaljujem vsem prijateljem in znancem,
ki so pokojnega v tako velikem številu po-
spremili k njegovemu zadnjemu počitku ter
darovali cvetja na njegov grob; posebna hva-
la vsem, ki so sočustvovali z mano, ter č. gg.
Čretniku in Lavriču, ki sta pokojnega spre-
mila na pokopališče. — Zalujoča nečakinja
Lizika Kociper, Loiret.*

Ob Luksemburgu

Romanje k Mariji v Lurd: Letos smo se
pridružili škofiji Arras iz Pas-de-Calais. Zal
nam je romarski vlak ušel; naš vlak namreč
je imel dan prej zaradi iztirjenja vlaka pri
Vitry-le-François skoraj dveurno zamudo.
Kaj storiti? Dobro, da smo imeli g. Čretni-
ka, ki nas je prišel čakati na postajo. A
kljub njegovi prisotnosti in diplomatski spo-
sobnosti po pariških pisarnah ni bilo v za-
četku dosti upanja, da bomo mogli z ro-
marskimi voznimi listki potovati naprej do
Lurda. Toda Lurška Marija je bila na naši
strani in nam je pomagala. Vodja pisarne
se je vrnil s posveta z višjim šefom in nam
povedal, da lahko potujemo z romarskimi

Slovenci iz okolice Barle-Duca v Franciji.

listki in od postajenačelnika smo dobili tudi vsa priporočila, tako da nam ni mogel nobeden nič. Nobene sitnosti nismo imeli več in skoraj smo dohiteli romarski vlak, ki je dospel v Lurd le kakih 10 minut pred nami.

Bilo je lepo, saj v Lurdu ne more biti grdo, tudi če dež pada ali se zgodi kaka nevšečnost. Bila nas je kar lepa skupina vseh skupaj. Eni so poromali prvič, drugi smo drugič, zopet drugi tretjič, petič, šestič. Neko gospo sem vprašal: »Kolikokrat ste bila že v Lurdu?« — »Zdaj sem šestič«, je rekla. Zopet druga: »Pred dvema letoma sem bila; sem mislila, da grem zadnjič, pa sem letos zopet in morda bom še kdaj.« Marija kliče. Kdor je bil enkrat v Lurdu, se težko loči od njega in se z zadovoljstvom spominja na lepe, prehitro minule dneve, ki jih je preživel v Lurdu. In če je mogoče, se rad vrne Marijo pozdravit, počastit in poprosit. Kako tudi ne, saj je Lurd milostni kraj, kraj, kjer hoče Marija delati več milosti kakor drugod

in večje. Seveda, potrebna je vera v njeno dobroto in pomoč, potem pa volja sprejeti nase njeno voljo, ki se prav nič ne razlikuje od božje.

V blagoslovljeno zemljo na pokopališče v Moutiers smo položili 3. julija truplo **Alojzija Šmuca**, doma iz Dobrépolja. V Francijo si je prišel iskat boljšega življenja kot toliko drugih. Toda rudnik naj bi mu dal boljšega življenja, ko pa ne pozna usmiljenja in še prav posebno ga ni poznal pri njem! Skoraj bi mu bil vzel življenje, le za las je manjkalo, in je tako potem ostal 100% invalid do svoje smrti. Z vozičkom se je moral voziti, če je hotel iti od doma, v hiši pa se premikati po breglah. Trdo življenjsko preizkušnjo mu je Bog dopustil, pa vendar bi bil lahko še živel. Dočakal je le 55 let. Moral je v bolnico in po enem tednu se je poslovil s tega sveta. Bog mu daj večni pokoj! Mnogi Slovenci smo spremljali njegovo truplo na zadnji poti. Ženi, vdovi, otrokom in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Se eno smrt moramo javiti: **Jake Sinkovca**; za mnoge kar samo Jaka. Domov je šel s transportom v nedeljo 9. julija. Naslednji torek zvečer pa smo prejeli telegram o njegovi nenadni smrti: kap. Kdo bi si bil mislil, da bo šel namesto na počitnice domov umret. V 70. letu je bil sicer, vendar pa še vedno močan bolj kakor kdo pri petdesetih. Naj počiva v miru! Gotovo mu je Spodnja Idrija (od koder je bil) napravila lep pogreb.

Ob nemški meji

Za god in 60-letnico rojstva so mi sbratje in verniki iz vseh kolonij napravili toliko veselja, da je vsaka moja zahvala

V Brassac-les-Mines v Franciji bivata Franc Lort iz Radeč pri Zidanem mostu in žena Neža iz Boštanja; hčerka Francka iz Ste. Florinc.

Veseli smo Slovenci v La Com-
belle (Francija).

veliko premajhna! Najprej so me razveselili moji sobratje s svojimi voščili ter lepim darilom. Tem so se pridružili naši rojaki.

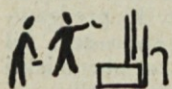
4. maja je bil v Creutzwaldu zame nepozaben dan. Pristrčno je voščila ga. Pavla iz kolonije Neuland. Kako krasno vse prirejeno, kako dragocena darila, ki so jih zbrale naše dobre matere! Svojega sina ne bi mogle lepše pozdraviti in ga razveseliti s svojo plemenito darežljivostjo! — 10. maja so se zbrali v Habsterdicku naši rojaki s pevskim zborom v mali dvorani pri kapeli. Sami starejši rojaki: skrbi, težave, bolečine, žuljave roke, pa blago srce. Vse to mi je bilo pred očmi, ko ste me zelo razveselili z raznimi darili in sebi pritrkali od svoje skromne pokojnine in darovali slovenskemu duhovniku! Kdo Vam more to poplačati? Marija, pri kateri se zbirate, kateri prepevate, katero ljubite — Ona, ki

Vas dobro razume, naj Vam vse tisočkrat poplača in izprosi še trdnega zdravja in moči v trpljenju ter blagoslov Vašim sinovom in hčeram! — Iste dne zvečer me je presenetil v Merlebachu cerkveni zbor »Slomšek«. Hvaležen sem Vam že zato, ker tako lepo delate našo službo božjo privlačno vsako nedeljo in praznik, a sem bil vesel tokrat še posebno Vaših rožic, ki predstavlja vsaka Vaše dobro srce; kako sem bil vesel šele krasnega darila, ko ste mislili na utrujenega slovenskega duhovnika, ki pride domov z željo, da se malo odpočije, in ste mu to s svojim darilom omogočili. Hvaležen kličem božji blagoslov na Vas in Vaše družine, za vse Vaše prizadevanje. Utrujeni smo vsi — pa ne odnehati! Najprej! Duše vseh poslušalcev, še dalje čakajo, da po Vašem petju z Vašim odličnim dirigentom in zvestim organistom vlivate

Slovenci iz Creuse (Francija) pozdravljajo.

balzam v ranjena, večkrat obupana srca! — 9. maja so mi čestitali v koloniji Jeanne d'Arc. Hvala za Vaše čestitke, cela vrsta Vas je klečala pri obhajilni mizi. Ta mala kolonija pošilja čez 40 rojakov k naši službi božji; kolonija se je dvignila, se vedno bolj zaveda, da mi, ki smo iste krvi, spadamo skupaj. Drugi narodi nas skoro zavidajo za našo skupnost in petje! Še nadalje: vedno bolj skupaj, še dalje z navdušenjem prepevajte in tudi v bodoče vodite otročiče s seboj v cerkev, da vidijo Vaše sklenjene roke in poslušajo Vaš glas v molitvi in petju! — Poleg tega vsem posameznim družinam in osebam za vsa prisrčna voščila iz okolice in od daleč, za vsa darila: tisočkratni Bog plačaj! Lepe voščilne razglednice in darila so pred menoj ter me opominjajo, naj molim za Vas, ki ste v Merlebachu in okolici, pa tudi drugi prijatelji po Aumetzu, Tucquegnieux, Algrange, Knutange, Florange, Nancy, Metz in drugod! Bog z Vami! Marija naj Vas varuje in naj čuva Vašo vero in Vam ohrani plemenito srce, katero Vam je dala naša dobra slovenska mati! — St. Grims, izs. duhovnik.

V NEMČIJI

Porurje

Pravijo, da doma naš narod izumira in da se stara. Nekaj več rojstev je kot pa smrti. Pri nas se pa pomlajujemo, saj je bilo v zadnjih dveh mesecih spet precej rojstev in krstov:

Zakonca Jožef in Antonija Šuštar sta 1. junija prinesla h krstu hčerkico Petro, v cerkev sv. Janeza v Altenessenu. — 14. junija pa je postala božji otrok Marija Strajnar, hčerkica Jožeta in Tilke iz Altenessena. Krst je bil v cerkvi sv. Tomaža. — Zakonca Jakob in Ivanka Hren iz Oberhausena pa sta dobila prestolonaslednika, krepkega Jakca. Božji otrok je postal 18. junija. — Cirila in Ivanka Štropnik iz Oberhausena je razveselil mali Nikolaj Peter, ki je bil krščen 2. julija. — Moniko Frančiško sta 16. julija prinesla h krstu zakonca Jože in Uršula Burnik iz Oberhausena. — Gerold Marijan je postal božji otrok prav tako 16. julija. Starši so Viktor in Uršula Būček iz Oberhausena. — Zadnji štirje otroci so bili krščeni v kapelici Josefhospitala, kjer imamo nedeljsko mašo. — 9. julija pa je bila v Altenessenu krščena Danijela, hčerkica Vinka in Marije Zupan. Trepetala sta za-

radi nje, pa je Bog vse lepo uredil. Zdrava in močna je prišla na svet.

Srečnim staršem, botricam in botrom iz srca čestitamo! Naj pazijo na svoje ljubljenske in varovance, saj so njih najdražje!

Tudi **porok** ni manjkalo. Anton Motaln iz Šmartnega na Pohorju je 15. junija popeljal pred oltar Marijo Mader iz Essena. Poroka je bila v cerkvi sv. Ludgera. — Jože Strajnar iz Trebnjega pa je obljubil zvestobo in ljubezen Tilki Kastelic, prav tako iz Trebnjega. Poročila sta se 17. junija v cerkvi sv. Janeza v Altenessenu. — Istega dne sta se vzela Viktor Būček od Sv. Jurija v Prekmurju in pa Uršula Hadelar iz Diepholza. Poroka je bila v Josefhospital v Sterkrade. — Pristna Dolenjca, oba šentjernejska, France Črtalič in Marija Cvelbar, sta prišla pred poročni oltar 24. junija v cerkvi Herz Jesu v Sterkrade. — Franc Barbič iz Leskovca pri Krškem pa je vzel za ženo Pavlo Dagmar iz Blumroda. Poroka je bila v Josefhospital 22. junija. — 28. junija pa sta pred Bogom in pričami rekla svoj »da« Maks Cimperc iz St. Ilja v Slov. goricah ter Milena Miklavec iz Maribora. Poroka je bila prav tako v Josefhospital.

Novoporočencem želimo veliko božjega blagoslova na skupni poti skozi življenje! Naj si v medsebojni ljubezni in zvestobi pomagajo ter lepo in verno vzgoje otroke, ki jim jih bo Bog zaupal!

Spet nas je zadela **nesreča**. 26. junija je v rudniku v Oberhausenu pobilo do smrti našega fanta rojaka **Janeza Lovšin** iz Jurjevice pri Ribnici na Dolenjskem. Mlad je šel od doma, tujina mu je rezala kruh, poln načrtov je bil za življenje, pa ga je smrt tako nenadoma pobrala. Pokopan je bil 30. junija v Bottropu. Veliko njegovih znancev in prijateljev ga je spremljalo ne le na zadnji poti do groba v tuji zemlji, prišli so v velikem številu tudi k maši zadušnici in zanj molili. — Naj počiva v miru. Molimo

EXPORT — IMPORT

Vipavc & Druzovič

STUTTGART
Marienstraße 38b

Nudimo svojim rojakom:

Električne in radijske naprave, vse vrste motornih vozil in raznovrstne stroje.

za pokoj njegove duše! Vsem njegovim domačim v Sloveniji pa velja iskreno sožalje!

Devetega avgusta se je odpeljalo 29 naših otrok na počitniško kolonijo. To pot niso šli v Avstrijo, temveč v bližnji Siegerland. Skrb zanje pa sta prevzeli slovenski sestri iz Koroške, ki jih naši otroci poznajo iz prejšnjih počitnic in so ju vzljubili že tam. — O tem pa prihodnjič kaj več!

V NIZOZEMSKI

Drugo nedeljo v juliju so Slovenci iz nizozemskega in belgijskega Limburga v lepem številu romali k Brezjanski Mariji Pomagaj v Heerlenu. Na dnevnem redu je bil rožni venec, pridiga, pete litanije in sv. maša. Pridigal in maševal je č. g. Jože Preše-

E. Sch., Francija:

Narobe svet

Ko zjutraj pozno spat gremo,
zvečer pa zgodaj vstanemo,
reči prečudne — zre uho,
strmeč poslušaj nam oko!

Po zraku pujski pojejo,
in v hlevu ptički krulijo;
najlepši vonj — puhti kopriva;
pod piščeta se koklja skriva!

Očetu čevlji so otekli,
ker v vodi — so se jim opekli;
zdravilo brž po dečka gre,
da čevelj v nogo spravi se!

Možje so, čuj, v otroškem vrti,
učenci so pa vsi zaprti;
ker v šoli mirno so molčali,
in vse naloge — preveč znali!

Ženjica bo že skoraj zrela,
pšenica jo bo kmalu žela;
to bode snopje s cepci bilo,
mlatiče arno omlatilo.

Da beli kruhek peka speče,
ne more biti večje sreče;
vzemó zdaj mati kruhek v roke
rekoč: „Na, snej mi te otroke!”

Tako je bilo in bo spet
povsod, kjer je „narobe svet”!

ren iz Trsta. Iskrena hvala za prijaznost!

Društvo sv. Barbare v Hoensbroecku je četrto nedeljo v juliju obiskalo zanimivosti Antwerpena v Belgiji.

Nova zakonska ognjišča: Naša zvesta sodelavka pri Slovenski folklorni skupini gdč. Mici Konte je v Eygelshovenu sklenila zakonsko zvezo z g. Jožefom Degens. V Eijs je g. Slavko Romih, član društva »Zvon«, poročil gdč. Lucijo Schreuders. V Hoensbroecku pa je gdč. Roosje Zeleznik stopila pred oltar z g. Jo Gibbels. — Iskrenim čestitkam pridružujemo željo za obilje božjega blagoslova omenjenim mladim zakonskim parom.

Novi člani naših družin in sv. Cerkve: V družini g. Franca Markon in ge. Pavle, roj. Strman, iz Hoensbroeka sta se rodila dvočka, ki sta pri sv. krstu dobila imeni: Freddy Edvard in Lucija Martina. Mlado ognjišče g. Franca Jančič in ge. Rezike, roj. Kozole, je osrečila hčerka prvorojenka, ki ji bodo rekali Marija. Njune sreče se posebno veselijo člani in članice Pevskega društva »Zvon« in Slovenske folklorne skupine, katerih zvesta člana sta oba. — Delimo radost obeh družin in bomo prosili božjega blagoslova za mladi naraščaj.

Z redno službo božjo bomo začeli spet tretjo nedeljo v septembru v Heerlerheide, prvo nedeljo v oktobru pa v Lindenheuvelu in v Hoensbroecku. Vsi toplo vabljeni!

U G A N K E

POSETNICA

Ivan Grodnik

Kaj je ta mož po poklicu?

ČUDEN JEZIK

Sredi ceste je nekdo našel listek, na katerem je bilo napisano:

Čilušena canilet setde.

Latovščina ali kaj? Ko to uganko razvozljaš, boš vedel, kaj letos praznujemo, če še ne več.

UGANKA „Oj!”

Ojlju ojbo ojdo ojma ojkdor ojga oji ojma.
Pa povej, kaj sem hotel reči!

Mnogo naših izseljencev še ne ve, da imamo na zalogi lepo število

povestnih in drugih knjig

Na željo vam pošljemo cenik.

Ob 10-letnem jubileju

»Naše luči«

nudimo do 15. septembra t. l.

posebno priložnost

Pošljite nam vrednost 25.— šilingov

(50 bfr, ali 4 DM, ali 5 NFr. ali 600 lir ali 12 angl. šilingov).

Z obratno pošto boste prejeli kolekcijo treh povestnih knjig in sicer tisto, katero želite.

1. kolekcija

K. Mauser, Velika rida, 128 strani;

K. Srienc, Pastir Ciril, 112 strani;

K. Mauser, Prekleta kri 124 strani;

2. kolekcija

J. Jurčič, Deseti brat, ilustriran roman 356 strani;

Fr. Bazilij, V kraljestvu lutk, 148 strani;

B. Ambrožič, Domislice, 120 strani.

3. kolekcija

Vieser, Hema Krška I., 208 strani;

Vieser, Hema Krška II., 175 strani;

Fr. Kotnik, Storijske II., 88 strani (ilustrirano).

4. kolekcija

(za kratek čas)

H. S., Stric Jaka, povest v slikah;

Rotman, Kozamurnik, povest v slikah;

Fr. Bazilij, Cmokec poskokec, 148 strani.

5. kolekcija

L. Ilija, Domače zgodbe (ilustrirano), 104 strani;

K. Mauser, Sin mrtvega, 112 strani;

ena od knjig iz gornjih kolekcij.

Pišite in naročajte na naslov: Družba sv. Mohorja v Celovcu - Klagenfurt, Viktringer Ring 26, Austria.

Iz zlogov: ar, ben, cin, ček, či, čri, čve, da, da, den, ci, ga, glav, hod, i, i, ka, ka, me, mer, mi, na, nek, ni, o, ov, sen, slu, smu, sta, telj, ti, tri, tru, uz, vi, zu — sestavi besede, ki pomenijo: 1. žuželka, ki se oglašča ob trgatvi, 2. zdravilna rastlina, 3. služabnik, 4. najvišja slovenska gora, 5. pogonsko sredstvo (za avtomobile), 6. iz ovsca, 7. danes zjutraj, 8. ima vsak človek, 9. kar ostane, 10. neumno govoriti, 11. vedro, vrč (nemški izraz), 12. utrujen, 13. del konjske opreme, 14. iznajditelj, 15. prehlad, 16. pozimi se z njimi vozimo čez hrib in plan.

1.	9.
2.	10.
3.	11.
4.	12.
5.	13.
6.	14.
7.	15.
8.	16.

Če bereš prve in nato tretje črke teh najdenih besed od zgoraj navzdol, ti povedo del molitve, ki je posebno primerna za praznik Presvete Trojice.

Za dobro voljo

Škotski zobje. — Škot se je poročil in v zakonu kar srečno živel. Nekaj mesecev potem začno mlado ženko boleti zobje. Škot jo pospremi k zdravniku za zobe. Zdravnik pazljivo pregleda ženine zobe in pravi: »Tri zobe imate slabe. Že pred dvema letoma najmanj bi jih morali izdreti.« Mož pogleda zdravnika in pravi: »Tako? Potemtakem pa račun pošljite kar njenemu očetu!«

NAŠA LUČ izide desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta. — NAROČNINA: 28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Odg. urednik: dr. Janko Hornböck; založba: Družba sv. Mohorja; tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec — Klagenfurt, Austria. — Printed in Austria.